

חיה בסרטון

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

שאני אנקה?????

פורסם ב25 באפריל 2008, 23:16 בכללי

אנשים מתהדרים בהתמכרויות רבות: לאוכל, לסיגריות (סיגריות), קפה, ספורט... ההתמכרות הקשה מכולם, היא ההתמכרות לעוזרת הבית.

אני עוד מכירה נשים שאומרות לי: "מה שמישהו יגע לי בחפצים האישיים?????" אז זהו, התגובה השמרנית הזו נובעת מכך שמעולם לא פגשו בה בעוזרת הבית. כי אחרי כמה פעמים בהן נהנים משרותי עוזרת הבית לא אכפת לך גם אם תקרא את כל מכתביי האישיים ובהם הרהורים כמוסים.

אני למודת עוזרי ועוזרות בית. מכורה להם בצורה חולנית.

הכל התחיל דווקא בעוזר הבית הראשון שלנו נקרא לו יוסף. יוסף היה אובססיבי לנקיון וסדר. (שזהו יתרון אדיר למי שחוכך בדעתו אם להעסיק אצלו את חולה הנקיון הכפייטי).

אחרי הנקיון של יוסף, הבית היה מחייך מדלת לדלת. יוסף ושלל מגבותיו ומטליותיו היה מגיע לכל פינה נסתרת. מעצב את החדרים והרהיטים על פי גחמותיו העיצוביות. (יש לציין שהיה לו את זה). עם הזמן שהפך לחלק בלתי נפרד מהבית. למד גם להעיר לקטן על הבלאגן בחדרו ולהרביץ בו תורה. יוסף גם היה מגיע עם עוגות ועוגיות מאפה ידיו להתפאר. היה ברור לי שאני חיה על זמן שאול. ואכן, כעבור שנתיים הביע היוסף את כוונותיו לפצוח בקריירה מזהרת שאין לה קשר עם מראה ונקיון ביתנו. אמנם ניסינו להתחנן, לאיים ואף שקלתי לכלא אותו עד שיסכים להמשיך ולנקות את ביתנו לנצח. אך לבסוף ויתרתי.

עזיבתו של היוסף הכניסה תוגה רבה לחיינו. פרסום מודעה בעיתון המקומי הביאה לביתנו את דליה (שם בדוי כמוכן). דליה העידה על עצמה שטרופ הנקיון בעצמותיה. ואני נלהבת מן האפשרות ששוב יבריק ויבהיק הבית. קבעתי איתה ועם המגב פגישה.

אחרי שנפתח היום בהפסקת קפה וסנדוויץ'. החלה דליה במשימותיה. ואכן, ניתן לומר עליה שהייתה מטורפת...

את החלון החליטה לנקות עם צינור החצר. רק ש... פרט קטן ומשמעותי נשכח ממנה. והוא, שיש לסגור את החלון כאשר משפריצים מים עם צינור. הסרט פנטזיה התעורר לחיים בביתי. נחלי מים שצפו להם במסדרון, בחדרים ובסלון. ודליה בחדוות בית השואבה, רוקדת עם המגב. וצועקת לי בחדווה. "אל תדאגי, מייד אני מגבגבת (מלשון מגב כנראה????) את המים." לא דאגתי פשוט... הייתי ממש מודאגת מהקטסטרופה. וכדי למזער אותה צעקתי לדליה "סומכת עלייך אחזור תוך שעה". ועשיתי את מה שאני יודעת לעשות הכי טוב במצבי לחץ להעלם.... כעבור שעותיים הרהבתי עוז לשוב הבייתה. אכן, הנהר השוצף נרגע. ומה שמילא את ביתי היה שלוליות קטנטנות ובוציות בכל פינה. וריח דגים. ריח דגים???? מה כבר החלו חיים חדשים להיווצר בביתי?????

ובכן, לא!!!!!! "העמדתי לך סיר לשבת!!!!" כך הדליה. מזועזת ראיתי על הכיריים סיר רוחש ובו דג בסגנון מוזר כלשהו. אך בהחלט לא מסוג המאכלים שאנו אוהבים לאכול בביתנו. הרגשתי שאם לא אעצור זאת עכשיו. משהו רע יקרה. או יותר נכון משהו רע מאד יקרה. וחייה של דליה היקרה ממש בסכנה.

בהנף יד כיביתי את יללות הרדיו. הדליה הזדקפה מעל אחת השלוליות. והביטה במבטי המזוגג בחלחלה. אגלה לכם, שלהתחלחל ממני קצת קשה. אני בקושי מסוגלת להפחיד את החתול הגרגרן של השכנים.

אך כניראה בעיתות משבר אני מסוגלת לגייס את "זה".

"דליה" סיננתי לעברה. "עזיבי הכל ברגע זה. וסעי לילדייך, לבעלך ולביתך. הקשר ביננו נגמר ברגע זה!!!!". ואכן, לזכותה של הדליה יאמר שלא שבה יותר להרטיב את ביתי.

אחרי דליה הייתה בביתנו גלית. שידעה בעיקר לשטוף נהדר. ולהעיף אי אלו שכיות חמדה לרצפה. אך המצוקה במנקות היתה כה גדולה שהבלגתי והסכמתי לשלם את המחיר.

יוליה התוודתה באוזני כי טופלה על-ידי פסיכיאטר בהפרעת הניקיון שלה. שמחתי לעזור לה ולאפשר לה להתפרע בנקיונות בביתנו.

וכך למשל הייתה נוהגת לכבס את מצעי הבית ולתלותם בשמש. ריח הניקיון נישא קילומטרים רבים מביתנו. (ומה הפלא כאשר משתמשים במחצית בקבוק המרכך בכל כביסה). יוליה הזיזה ספות כורסאות, שידות ומיטות. לא היה אריח שפספסה. כאשר נעדרנו מן הבית נהגה לפצות עצמה בארוחות בוקר דשנות עד דשנות מאוד. (לפעמים הן כללו סטייקים עסיסיים בבוקרו של יום. אבל... מספיק עם הקטנוניות הזו שלי...). שמתי לב שמפּלס בקבוקי הבושם יורד במהירות. יום אחד אפילו שמתי לב שיוליה לובשת את בגדי. משל היינו החברות הכי טובות המתחלקות בכל... כאשר נתבעה יוליה להגיע בדחיפות לפסיכיאטר שלה. נאלצתי להפרד גם ממנה בדמעות מלוחות מהרגיל. שוב נותר הבית מיותר מיד מלפני. המפנקת באקונומיקה....

האחרונה שנכנסה לחיינו. הייתה מיכל. צעירה, נמרצת, חייכנית ובאופן מפתיע שפויה ורצינית. שנתיים ניקתה את ביתנו ללא רבב. ואני.. בנוסף לתשלום. דאגתי להתחנף ולהזין את יחסנו. (מעבירה בגדים משובחים לבנותיה, מתנות נדיבות לחגים וכו' וכו'). לזכותה יאמר שהגיעה בכל עת שבקשתי. כשחליתי הגיעה גם לשעה ביום לנקות דבר נקודתי זה או אחר. כמוכן, שלא הפסקתי להודות לאל הטוב על מזלי. האריחים חייכו. וכך גם אני. עד שיום אחד מיכל הרתה. הדחקתי עובדה זו בצורה מעוררת הערצה. (איך זה קשור אלי??? הייתי לעיתים חושבת לעצמי. היא בסך הכל מרחיבה את משפחתה. אין לזה כל השפעה עלי... חזרתי על המנטרה שוב ושוב...)

לפני כחודשיים מיכל יצאה לחופשת לידה. והשאירה אותי שבורת לב. המנקה הנוכחית. מקסימה ונהדרת. אך אין לדעת עד מתי תשרוד. (היא בכל מיני צמתים בחייה....). אני שוב מתחילה להכנס לחרדות קיומיות הרות גורל. שכן גורלי לוט בערפל, ובאבק על החלונות. אז אם מישהו מכיר. מנקה המוכנה להתחייב לעבוד במשך העשור הקרוב בביתי...אני לא מפריעה ולא מנג'סת. (נו טוב אז יש לי כמה גחמות. בשביל סכום הכסף הרב שאני משלמת מותר לי כמה לא???)
אשמח לקבלה לעבודה.
שכר הולם למתאימות.

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)